

Перцова Т. С.

аспірантка кафедри правознавства

юридичного факультету

*Східноукраїнського національного університету
імені Володимира Даля*

ПРАВОВИЙ АСПЕКТ ЕТИЧНОЇ ПОВЕДІНКИ

Етична поведінка є ключовим елементом професійної діяльності, особливо у сферах, що мають значний вплив на суспільство, таких як юриспруденція, медицина та освіта. Правила етичної поведінки не тільки спрямовані на забезпечення дотримання моральних норм, але й мають на меті захист інтересів клієнтів, пацієнтів та інших зацікавлених сторін. Однак, питання правового регулювання цих правил є складним та багатограним. Зокрема, існує необхідність у чіткому розумінні, як етичні кодекси впливають на поведінку професіоналів, які чинники сприяють або перешкоджають їхньому дотриманню, а також як забезпечити ефективне впровадження та дотримання цих правил на практиці.

Правила етичної поведінки мають однакову кінцеву мету: сприяти формуванню етичного середовища та етичної поведінки. Так, метою Загальних правил етичної поведінки державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування є зміцнення авторитету державної служби та служби в органах місцевого самоврядування, формування позитивної репутації державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування, а також забезпечення інформування громадян про норми етичної поведінки державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування стосовно них [1].

Проте, незважаючи на спільну мету, правила етичної поведінки відрізняються за способом їхнього формулювання, а саме є конкретні, а не загальні, тобто сформульовані в дуже широких, загальних рисах.

У середньому специфічні правила ефективніше впливають на етичні рішення людей, ніж загальні, оскільки специфічні правила ускладнюють обґрунтування того, чому демонстрація цілеспрямованої неетичної поведінки є морально допустимою. Загальні правила можуть мати певний вплив на етичні рішення (хоча й слабший, ніж спеціальні правила). Ми також виявили, що коли ми хочемо вплинути на більш ніж одну етичну поведінку, специфічні правила можуть бути менш ефективними, ніж загальні правила, і діяти контрпродуктивно.

Незалежно від того, чи називаються вони «етичними кодексами», «законами» або просто «правилами», майже всі організації та суспільні

інститути мають правила, покликані забезпечити етичні настанови. З філософської точки зору, правила виконують деонтологічну функцію, повідомляючи про обов'язок і допомагаючи уникнути згубних наслідків. Наприклад, правила про дотримання швидкісного режиму існують тому, що вони захищають людей. Тобто правила виконують інформативну функцію, дозволяючи людям здійснювати корисну поведінку без необхідності відчувати шкідливі наслідки забороненої поведінки на власному досвіді. У цьому сенсі люди утримуються від перевищення швидкості не тому, що вони стали свідками травм від необачного водіння, а тому, що вони ознайомилися з правилом, яке забороняє перевищення швидкості.

З правової точки зору, етичні правила виконують експресивну функцію; очікується, що правила формують соціальні норми певного суспільства і таким чином впливають на поведінку людей. Наприклад, у сфері законодавства про комерційну таємницю Фельдман [4] показав, що закони мають здатність встановлювати те, що прийнято вважати моральним. Цей висновок відповідає соціально-психологічній перспективі розгляду правил як таких, що мають нормативну функцію. Висловлюючи «треба» або «слід», правила функціонують як заборонні норми, які сигналізують про несхвалення поведінки, що є соціально небажаною в певному контексті. Дослідження показали, що заборонні норми дійсно можуть допомогти людям зрозуміти, чому певна поведінка є неетичною, і можуть спрямовувати поведінку людей у бажаному напрямку, наприклад, спонукати до співпраці, навіть якщо люди знають, що їхня поведінка не контролюється [5].

Тим не менш, правила не завжди автоматично впливають на прийняття етичних рішень. М. Вороніна [2] зазначає, що наявність кодексу поведінки (тобто збірки правил, що регулюють поведінку членів однієї організації) не завжди впливає на етичну поведінку. Можливо, через свою повсюдність ці кодекси можуть втрачати сенс для людей. Тому потрібні додаткові дослідження, щоб зрозуміти фактори, які підвищують ймовірність того, що правила етичної поведінки сприятимуть прийняттю етичних рішень.

Часто доводиться йти на компроміс між всеосяжністю та чіткістю і примусовим виконанням, оскільки всеосяжність передбачає широку, всеохоплюючу спрямованість, тоді як чіткість і примусове виконання передбачають більш цілеспрямований підхід. Або, якщо використовувати відмінність між конкретними і загальними правилами, то правило, сформульоване конкретно, є чітким і здійсненим, але не всеосяжним, тоді як правило, сформульоване загалом, є всеосяжним, але не чітким і, таким чином, менш здійсненим. У той час як конкретні правила підкреслюють «букву» правила, повідомляючи про цільову етичну поведінку в конкретний спосіб, загальні правила вказують на «дух» правила, повідомляючи про цю поведінку в абстрактний спосіб.

Різниця, яку ми робимо між загальними і конкретними правилами, схожа на різницю, яка проводиться в праві між стандартами і нормами. У юридичній літературі стандарти – це загальні твердження, встановлені законами та іншими нормативно-правовими актами норми і нормативи або їх комплекс, які є орієнтиром для зіставлення з ним інших подібних об'єктів та їх розвитку, на базі яких визначаються рівні прав та обов'язків відповідно до сфери регулювання даних нормативних актів. Виникнення правового стандарту в деяких випадках подібне до виникнення міжнародного звичаю: спочатку зароджується практика, яка повторюється протягом певного періоду часу, а згодом за цією практикою визнається сила юридичної норми [4]. Наприклад, такі як «Не перевищуйте швидкість на швидкісних автомагістралях», які не наповнюють закон змістом, коли людина стикається з рішенням про те, як поводитися (наприклад, з якою швидкістю їхати). І коли особа, як видається, діяла всупереч стандарту, суд має визначити, чи була швидкість певного водія, якого судять, «надмірною». На противагу цьому, правила визначаються як конкретні твердження, такі як: «Не перевищуйте швидкість 120 кілометрів на годину на швидкісних автомагістралях». Такі твердження наповнюють закон змістом, коли людина стоїть перед вибором, як себе поводити (наприклад, з якою швидкістю їхати). Однак, розмежування правила і стандарту в праві може створити певну плутанину в літературі з організаційної поведінки, де термін «стандарт» фактично використовується для позначення конкретно сформульованих правил.

Відповідно до статті 5 Закону України «Про фінансові послуги та фінансові компанії» діяльність з надання фінансових та/або супровідних послуг надавачами фінансових та/або супровідних послуг здійснюється з дотриманням таких принципів наявності у керівників та працівників надавача фінансових та/або супровідних послуг кваліфікації, освітньо-кваліфікаційного рівня, достатніх для ефективного та прозорого ведення діяльності, дотримання стандартів надання фінансових та/або супровідних послуг, роботи з клієнтами, в тому числі стандартів ділової поведінки та професійної етики [3]

В юридичній літературі різниця між спеціальними та загальними правилами розглядається переважно з точки зору економічних міркувань. Цілком можливо, що загальні правила коштують дорожче, ніж конкретні, через їхній супутній потенціал для судових спорів; витрати на визначення точного правила поведінки наперед можуть пом'якшити необхідність для суду визначати, чи діяв хтось у конфлікті з цим правилом.

Таким чином, ми стверджуємо, що конкретне правило, з його чітким мандатом щодо того, яка поведінка є правильною, а яка - неправильною, має зменшити простір для раціонального обґрунтування того, що дії всупереч правилу є морально допустимими. Ця обмежена можливість

для моральної раціоналізації може бути набагато меншою у випадку загальних правил.

Також маємо зазначити, що для підвищення ефективності етичних правил необхідно не лише розробити чіткі та зрозумілі етичні норми, але й створити умови, які сприяють їх виконанню. Це включає посилення освітніх програм з етичних питань, регулярне проведення тренінгів, створення умов для відкритого обговорення етичних дилем та забезпечення підтримки з боку керівництва.

Наголошуємо на тому, що важливо, щоб був комплексний підхід у регулюванні етичної поведінки, який включає правове забезпечення, моніторинг та контроль за дотриманням етичних стандартів. Правове регулювання має бути гнучким та адаптивним, щоб відповідати сучасним викликам та умовам професійної діяльності.

Література:

1. Загальні правила етичної поведінки державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування: наказ Національного агентства України з питань державної служби від 05.08.2016 № 158. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1203-16#n13>.

2. Вороніна М. А. Правова природа етичних кодексів професійних співтовариств. Право та інноваційне суспільство № 2 (3) 2014

3. Про фінансові послуги та фінансові компанії: закон України від 14.12.2021 № 1953-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1953-20?find=1&text#Text>.

4. Y. Feldman The expressive function of trade secret law: Legality, cost, intrinsic motivation, and consensus. *Journal of Empirical Legal Studies* (2009).